

с. Золота Нива, Донецька область, Україна

червень 2023 року

У селищі Золота Нива ця жінка була однією з 18 мешканців, що залишилися. Вона розплакалася, побачивши першу гуманітарну допомогу за останні місяці. Вона сумна, щаслива і зла одночасно. Селище було звільнене близько п'яти днів тому, і ми були першими невійськовими людьми, яких вона побачила. Ми привезли коробки з їжею і пляшки з водою, але через близькість до зони бойових дій нам довелося швидко поїхати. Багато людей, які залишилися в таких місцях, як Золота Нива, відмовилися залишати свої будинки, коли їм наказали евакуюватися, тому що вони відчували, що їм більше нікуди йти.

Це фото було зроблено 15 червня 2023 року. Інститут вивчення війни підтвердив, що станом на січень 2025 року с. Золота Нива було знову окуповано російськими військами і знаходилося приблизно в 10-15 кілометрах (шість-дев'ять миль) за лінією фронту.

м. Ірпінь, Київська область, Україна

червень 2022 року

Це фото школи № 17 в Ірпені, менш ніж за годину їзди від Києва. У березні 2022 року школа постраждала від російських ракет. Дах був відремонтований, а боеприпаси, що не розірвалися, прибрані, але у вікнах все ще залишилися кульові отвори. Дівчинку видно крізь великий отвір у стіні, зроблений нерозірваною російською ракетою. Хоча фізичні напади, яких зазнають українські діти, травмуватимуть їх на довгі роки, відбуваються також два інших значних злочиння: примусове вивезення українських дітей з окупованої України до Росії та торгівля людьми, спрямована на мільйони біженців і дітей без супроводу дорослих, які втекли з України. Офіційна кількість дітей, вивезених Росією, становить приблизно 30 000; однак у липні 2023 року Уповноважена з прав дитини Росії Марія Львова-Бєлова публічно заявила, що з початку повномасштабного вторгнення з України було вивезено понад 700 000 українських дітей. Внаслідок примусового вивезення цих дітей у березні 2023 року Міжнародний кримінальний суд видав ордери на арешт як Путіна, так і Львової-Бєлової за їхню відповідну роль у незаконних викраденнях. У січні 2024 року Путін підписав указ, який дозволив Росії примусово «надавати» російське громадянство депортованим українським дітям.

с. Ягідне, Чернігівська область, Україна

грудень 2023 року

Через сім днів після початку повномасштабного вторгнення російські війська увійшли в село Ягідне і змусили понад 350 мешканців, зокрема, 70 дітей, сховатися в підвалі сусідньої школи. Данилова Валентина Василівна, на фото вище, провела там 24 доби, і показана тут, вказуючи на календар, який вона вела протягом цього часу. Данилова розповіла нам, що деякі з солдатів, які окупували місто, були азійського походження. Данилова вказує на дату 30 березня 2022 року – останній день, коли росіяни утримували мешканців села в школі. 31 березня 2022 року українські солдати увійшли до школи і підтвердили, що виходити з будівлі безпечно. Ліворуч від дверей – імена мешканців, які були страчені в селі. Біля одного з імен стоїть знак питання, тому що коли пізніше тіла були ексгумовані, тіло одного чоловіка було відсутнє. Данилова раніше бачила, як його готували до страти. Імена праворуч від дверей – це люди, які померли в підвалі.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

червень 2023 року

Солдат стріляє з гаубиці. Спостерігати за тим, як солдати перезаряджають гармату, нагадує спостереження за екіпажем перегонного автомобіля: за лічені хвилини вони перезаряджають, скидають координати і вистрілюють наступний снаряд. У цьому випадку екіпаж випустив чотири снаряди. Невдовзі після останнього пострілу кілька снарядів російської артилерії влучили у загальну зону. Через великі втрати в артилерійських бригадах часто не вистачає підготовлених солдатів для керування такою технікою, як гаубиці. Наприкінці 2023 року деяка техніка простоювала через брак боєприпасів, зношеність деталей або нестачу кваліфікованих операторів.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

S60 (система протиповітряної оборони, модифікована для ураження наземних цілей) випускає кілька 57 мм гарматних снарядів по російських цілях. Одним із найбільших викликів для України є обмеження, які США наклали на запуск американських ракет великої дальності для ураження російських ліній постачання всередині Росії, що ставить Україну в дуже невигідне становище у військовому плані. 17 листопада 2024 року президент Байден дозволив Україні використовувати тактичний ракетний комплекс сухопутних військ для нанесення обмежених ударів по території Росії у відповідь на розгортання Північною Кореєю багатотисячного війська. Загалом, Росія може вести артилерійський вогонь на вдвічі більшій відстані, і може використовувати повітряні засоби з мінімальним ризиком через відсутність в Україні засобів протиповітряної оборони.

Невідоме місце, Херсонська область, Україна

грудень 2023 року

Українські групи спеціального призначення проводять рейди на східному березі в районі Херсона з жовтня 2023 року. Східний берег Дніпра залишається окупованим Росією, яка використовує цю позицію для регулярних обстрілів міста Херсон з мінометів і танків. Мешканці та українські партизани підтримують українські спецоперації на східному березі, які передбачають невеликі та швидкі диверсійні атаки. Українські військові визнають, що на східному березі річки було досягнуто небагато успіхів. Одна з нових проблем полягає в тому, що стандартні українські катери не можуть обігнати безпілотники, які почали використовувати росіяни.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

Ця гусенична бойова броньована машина MT-ЛБ бере участь у навчаннях у Донецькій області. Зазвичай вона вміщує до 10 осіб і вважається легкоброньованою машиною, але багато з них були модифіковані з додаванням важчої броні та імпровізованого озброєння. Україна використовує ці машини для різних цілей, зокрема, для транспортування військ і як командні пункти, ремонтно-евакуаційні машини і машини швидкої допомоги.

Невідоме місце, Україна

грудень 2024 року

Україна має чотири вертолітні бригади. Mi-8 (на фото) і Mi-24 – ще з радянських часів і були вперше побудовані в 1960-х роках для перевезення вантажів. Пізніше вони були переобладнані для військового використання, але не мають захисної броні, як новіші, більш сучасні літальні апарати. Вони мають по 20 ракетних блоків з кожного боку і використовують некеровані ракети калібру 58, 80 мм, що робить їх менш точними, ніж новіші системи озброєння. Гелікоптери також більш вразливі до ворожого вогню, особливо від ракет класу «земля-повітря».

У бою пілоти використовують методи, подібні до тих, які американські вертолітники використовували у В'єтнамі, літаючи низько над деревами, щоб уникнути радарів і ворожого вогню. У перші дні повномасштабного вторгнення більшість українських літальних апаратів вціліли завдяки заздалегідь підготовленому плану їхньої передислокації. Гелікоптери відіграли важливу роль у відбитті спроби російських військових взяти під контроль аеропорт Гостомель – ключової битви на початку 2022 року.

Невідоме місце, Україна

грудень 2024 року

Катерина (22 роки, прізвище не розголошується) три роки вчилася керувати гелікоптером Мі-8. Вона виросла в сім'ї військового, і з моменту незаконної окупації Криму Росією мріяла стати пілотом гелікоптера. Після закінчення школи вирішила поєднати свою мрію із захистом Батьківщини. Її улюблена частина польоту – бачити красу своєї країни з висоти. Зараз вона також цінує можливість бути корисною в такий складний час. На фронті воюють її рідні та друзі дитинства.

Катерина нещодавно почала виконувати бойові завдання. Каже, що цей досвід зробив її сильнішою та сміливішою. Катерина бажає перемоги, мирного неба та припинення загибелі свого народу. Вона мріє одного дня пролетіти над вільною Україною.

м. Харків, Харківська область, Україна

листопад 2024 року

Марія Мезенцева (35 років) працює у Верховній Раді, парламенті України, представляючи Харків. 24 квітня 2024 року вона вийшла заміж за Юрія Федоренка, капітана, який вперше приєднався до української армії у 2014 році, був поранений, а згодом повернувся до армії у 2022 році. Тут Марія стоїть у весільній сукні серед руїн Української школи з поглибленим вивченням німецької мови, школи №134, однієї з багатьох цивільних споруд, зруйнованих російськими атаками. Марія сфотографована тут, щоб проілюструвати сюрреалістичний контраст між людьми, які є частиною майбутнього України, і руйнуванням війни, що їх оточує. Це зухвала заява про те, що Марія та інші продовжують жити своїм життям в Україні, незважаючи на війну, з надією, що любов і краще майбутнє переможуть. Багато молодих пар в Україні вирішили здійснити важливі життєві події, як-от одруження чи народження дітей, замість того, щоб чекати на закінчення війни.

Невідоме місце, Україна

грудень 2024 року

Катя (32 роки, прізвище не розголошується), позивний Шпилька, родом з Харкова. У 2014 році, коли Росія незаконно анексувала Крим, вона вирішила навчитися стріляти і вступила до стрілецького клубу. У 2016 році вона придбала свою першу гвинтівку: Mosin-Nagant калібру 762*54R 1938 року, яка обійшлася їй у 400 доларів США.

Коли Каті було лише 16 років, їй поставили запитання, яке змінило її життя. Під час сімейної вечері батько Каті несподівано запитав її та її сестру, ким вони себе ідентифікують – українцями чи росіянами. Сестри відповіли відразу і впевнено: «Ми – українки». Батько на мить замислився над їхніми відповідями і сказав, що з цього моменту він більше не вважає їх своїми дітьми. Сильна національна ідентичність Каті коштувала їй стосунків з батьком. Для Каті та її сестри культурний розрив між Росією та Україною був очевидним ще за сім років до вторгнення Росії в Україну у 2014 році.

Катя приєдналася до армії 25 лютого 2022 року, наступного дня після початку повномасштабного вторгнення Росії. Зараз вона служить у батальйоні «Ахіллес» 92-ї десантно-штурмової бригади. Вона була занадто маленькою, щоб бути частиною штурмової групи, тому навчалася на снайпера. Катя цінує свою роль, бо відчуває «абсолютну силу і натхнення боротися за солдатів на передовій».

Катя знайома з міськими боями. Вона згадує, як перебувала на другому поверсі житлового будинку в Бахмуті, коли російський танк зруйнував кілька поверхів над її позицією. «Іноді не було чим дихати. Пожежі, дим і пил від вибухів засліплювали всіх. Це тривало кілька днів. Я дізналася, що старі радянські будівлі виявилися несподівано міцними – але наші люди були ще сильнішими. Наша група залишала Бахмут останньою. Після того, як нас вивезли, я вилізла з «Хамві» і мене сп'яніло солодке і свіже повітря вишневого цвіту. Ті, хто виїхав тієї ночі, отримали шанс залишитися в живих».

«Я ніколи раніше не перемагала у війні, але я знаю наслідки того, що може статися, якщо ми програємо. Україна програла понад сто років тому і 75 років страждала під радянською окупацією. Наш народ принижували, вбивали і катували, а нашу культуру знищували. Наша національна ідентичність була майже знищена – росіяни вбивали нас тоді, і за цю ідентичність росіяни вбивають нас зараз. Ми повинні перемогти у цій війні. Ми довели, що гідні незалежності, яку наші батьки здобули 34 роки тому. У нас є власне бачення, і у нас є чудові приклади для наслідування. Щойно ми зможемо почати будувати Україну такою, якою ми її бачимо, як вчили нас наші філософи, це означатиме, що ми перемогли».

м. Київ, Київська область, Україна

жовтень 2024 року

На літніх Олімпійських іграх 2024 року Україна здобула титул чемпіонки у фіналі з фехтування на шаблях серед жінок, завойовавши золоту медаль. Ольга Харлан та Юлія Бакастова (на фото) були частиною команди-переможниці. Ольга також виборола бронзову медаль в індивідуальних змаганнях з фехтування на шаблях серед жінок, пізніше присвятивши свою перемогу українським солдатам і спортсменам, яких убила Росія.

Ольга пояснила, якою честю для неї було показати світові, наскільки сильно бореться Україна і що вона має право на існування: «Ми мали відповідальність представляти всю нашу націю на світовій арені і хотіли довести, що Україна може перемогти. Привезти наші медалі додому до наших захисників було найбільшою честю». Юлія додала, що «Олімпіада дала можливість підвищити обізнаність про те, що відбувається в Україні, і що зараз Україні найбільше потрібна перемога, щоб існувати як країна і нація».

с. Дмитрівка, Київська область, Україна

вересень 2024 року

Катерина «Катя» Сабірова (31 рік) працює в прес-службі Національної поліції України вже 10 років. Катя розпочала свою професійну кар'єру як журналістка телерадіомовлення, часто висвітлюючи місцеві історії, в яких йшлося про поліцію, що розслідує злочини, та військових, які захищають українців від російських атак. Спостереження за їхньою роботою надихнуло Катю приєднатися до поліції, щоб також допомагати людям. Одним із завдань Каті є допомога в евакуації та порятунку українців на окупованих Росією територіях, особливо дітей. Катя каже, що помітила, що в таких ситуаціях діти поведуться спокійніше, коли поруч присутня жінка. Вона заспокоїла одну маленьку дівчинку під час падіння бомби, співаючи їй протягом усього порятунку. Чоловік Каті також служить у підрозділі спеціального призначення поліції і приписаний до Донецької області. Як і багато поліцейських в Україні, він зараз служить на передовій, залишивши Катю виховувати їхнього шестирічного сина самотужки. Вони бачаться з ним на три-чотири дні кожні три місяці. Найбільшим болем у роботі Каті є порятунок дітей, які не вижили: нещодавно вона допомогла вивезти батька та його шестирічного сина з їхнього будинку після того, як він був зруйнований російською ракетою. Катя стояла з матір'ю, яка вижила тільки тому, що вийшла в магазин за продуктами, коли по радіо повідомили, що чоловік і син померли по дорозі в лікарню. Катя документує роботу поліції та ці порятунки, щоб пролити світло на те, як ця війна впливає на пересічних українців.

м. Краматорськ, Донецька область, Україна
червень 2023 року

Одна з найемоційніших сцен в Україні – це коли солдат прощається з близькими перед тим, як вирушити на поле бою. Залізничний вокзал Краматорська став мішенню масованих обстрілів, зазнавши одного з найсмертоносніших нападів на цивільне населення з початку повномасштабного вторгнення. 08 квітня 2022 року 63 людини загинули, зокрема, дев'ятеро дітей, і понад 150 отримали поранення. У день, коли було зроблено це фото влітку 2023 року, солдати прощалися з родиною, друзями та коханими під безперервні звуки сирен повітряної тривоги. Через тиждень після того, як було зроблено цю фотографію, 27 червня 2023 року, стався ще один напад на ресторан у Краматорську, в результаті якого загинуло 13 людей.

м. Київ, Київська область, Україна
грудень 2023 року

17 грудня 2023 року ми проходили повз Софійську площу, де, за іронією долі, я маю фотографію себе на цьому самому місці з мого візиту в січні 1991 року, коли Україна ще була частиною Радянського Союзу. Цього дня там було щонайменше 100 людей, які тримали плакати в пам'ять про захисників Маріуполя, які досі перебувають у полоні. Маленька дівчинка тримає плакат з написом: «Поверніть мені мого хрещеного батька». Позаду неї жінка тримає плакат з написом: «Полон вбиває».

м. Київ, Київська область, Україна

вересень 2024 року

Мар'яна Мамонова була медиком, яка служила в армії в Маріуполі, коли у квітні 2022 року її захопили в полон чеченські солдати, які воювали на боці російської армії. Вона була на четвертому місяці вагітності. У полоні вона не отримувала спеціального лікування чи медичної допомоги, страждала від тісноти, антисанітарії, катувань, голоду та зневоднення так само, як і її товариші по неволі. Інші ув'язнені ділилися з нею маленькими шматочками своїх обмежених пайків, щоб допомогти зберегти її дитину здоровою. Щодня вона молилася, щоб не народжувати у в'язниці, боячись, що росіяни заберуть її дитину назавжди. У ніч на 29 липня 2022 року в одному з бараків Оленівської колонії стався вибух і загоряння, внаслідок чого загинуло 86 і було поранено багато інших українських в'язнів. Росія звинуватила у вибухах випущену Україною ракету, але незалежні журналістські розслідування припускають, що це могла бути вакуумна бомба, закладена росіянами. Ті, хто вижив під час вибуху, також підтвердили, що українських солдатів перевели до казарми, яка загорілася в ніч перед вибухом. Мар'яна розповіла, що російська охорона не зробила нічого, щоб допомогти пораненим. Зрештою, їй та іншим дозволили надати допомогу, але у них не було медичних засобів. Тих, хто вижив, перевели до інших камер, і Мар'яна була серед 40 ув'язнених, яких тримали в камері, розрахованій на шість осіб. Вона каже, що ніколи не забуде мух.

Після п'яти місяців ув'язнення Мар'яна стала частиною обміну полоненими, в ході якого 215 ув'язнених були обміняні на союзника Путіна і колишнього народного депутата України Віктора Медведчука. На дев'ятому місяці вагітності Мар'яні зав'язали очі і не дозволяли ходити в туалет протягом 16 годин під час перевезення. Вона розповіла, що кожного, хто забруднився, били по обличчю. Через чотири дні після звільнення вона народила Анну-Марію, яка зараз є щасливою, здоровою дворічною дитиною. Зараз Мар'яна присвячує себе підтримці жінок, які також перебували в російському полоні, щоб відновитися після травми. У неї є список очікування з 200 жінок, які шукають лікування.

м. Харків, Харківська область, Україна

листопад 2024 року

Харків регулярно обстрілюють російські бомби. Станом на січень 2025 року в Харківській області загинуло 2 799 цивільних осіб і 5 975 отримали поранення, зокрема 452 дитини. На фото - жінка, яка отримала поранення 3 листопада 2024 року від осколків касетної бомби в Харкові.

м. Суми, Сумська область, Україна

листопад 2024 року

Після повномасштабного вторгнення у лютому 2022 року багато вчителів та учнів були змушені перейти від очного навчання до онлайн-навчання. Олена Влезко, вчителька з Сум, не стала винятком. Олена згадує, через які труднощі їй та її колегам довелося пройти, щоб відповідати вимогам дистанційного навчання під час війни: «Як навчати дітей, коли ти можеш бачити їх лише через монітор комп'ютера? Але ми якось це робили».

Незважаючи на те, що війна триває, мета Олени – дати місцевим школярам належну освіту – не змінилася: «Ми мріємо, щоб наші діти колись змогли подолати освітні втрати за належних умов. Ми робимо все можливе, щоб ці діти могли навчатися, соціалізуватися і мали можливість для очного навчання». Підвальне приміщення коледжу в Сумах ремонтують, щоб студенти Олени могли повернутися. Очікується, що приміщення можна буде використовувати в листопаді 2024 року, через три тижні після того, як я зробила цю фотографію. «Ворог зруйнував наше село і нашу школу. Моє серце розривається від болю, але я мушу нагадувати собі про найголовніше – що всі живі і здорові, що діти в безпеці і знову матимуть можливість навчатися», - сказала вона.

На момент, коли було зроблено це фото, ці діти третього класу вперше зібралися разом і побачили Олену з початку повномасштабного вторгнення. Тут Олена та учень радісно обіймаються.

м. Перемишль, Польща
квітень 2022 року

У березні 2022 року 50 000 українських біженців щодня прибували потягом до Перемишля, Польща. З того часу деякі сім'ї повернулися додому, в результаті чого загальна кількість перетинів кордону в Україну та з України за перші три роки війни перевищила 48 мільйонів.

Опівночі ця дівчинка мала намір потрапити на потрібний потяг.

м. Київ, Київська область, Україна
квітень 2023 року

Хлопчик залазить на зруйнований російський броньований транспортний засіб КамАЗ, виставлений на Михайлівській площі в Києві. Цікавість хлопчика очевидна; менш очевидною є надзвичайна ціна, яку заплатили діти України та їхні родини через війну. За оцінками українського уряду, 83 відсотки дітей, які залишилися в Україні, живуть у постійному страху смерті від цієї війни. За даними міжнародної організації Save the Children («Врятуємо дітей»), 90% з них страждають від психологічного або емоційного стресу. Ця травма впливатиме на українців, які пережили війну, до кінця їхнього життя.

Невідоме місце, Донецька область, Україна
квітень 2024 року

Поблизу Часів Яру Донецької області Олексій (прізвище не розголошується), позивний «Янгер», прибуває до новозбудованого підземного оперативного бункера, який буде використовуватися для керування безпілотниками для нанесення ударів по російських позиціях. Янгер носить один із найбільш знакових символів американської армії – солдата Джо (G.I. Joe), який був поширеним прізвиськом для американських солдатів під час Другої світової війни. У Янгера троє маленьких синів, і за українським законодавством він міг би бути звільнений від участі у війні через наявність дітей, але він відданий захисту своєї батьківщини і продовжує воювати.

м. Київ, Київська область, Україна
вересень 2024 року

Олена Візкова – мати військовополоненого. Її син, Андрій Візковий, морський піхотинець 501-го окремого батальйону морської піхоти, був захоплений у полон російськими військами в Маріуполі у квітні 2022 року. Вона знає про його стан лише від звільненого українського солдата, який перебував у полоні в тій самій групі. Олена змогла зв'язатися з солдатом і дізнатися більше про стан свого сина. Наскільки їй відомо, Андрій живий, але перебуває у важкому стані. Олена пояснила, що спілкування з сином заборонено, і вона дуже хвилюється через умови, в яких утримуються військовополонені. Вона розповіла, що над чоловіками знущаються, катують, морять голодом і холодом, змушують стояти по 16-18 годин на добу. На багатьох тілах українських солдатів, які повертаються в Україну, є сліди катувань. Вона боїться, що її син і його «побратими» не переживуть ще одну зиму. Щодня Олена та інші родичі полонених у Маріуполі українців стоять перед Верховною Радою в Києві, сподіваючись, що їхня політична активність призведе до того, що члени 501-го батальйону будуть звільнені і повернуться додому.

м. Київ, Київська область, Україна

листопад 2024 року

У тіні Дарницького вагоноремонтного заводу гурт з Superhumans, що складається з ветеранів, кожен з яких втратив принаймні одну кінцівку, грає національний гімн США та гімн України. 05 червня 2022 року в завод влучили чотири російські крилаті ракети, внаслідок чого було повністю зруйновано три цехи.

Ключовий аспект місії Superhumans - довести, що втрата кінцівки нічого не забирає від життя. Ця фотографія – одна з демонстрацій цієї місії. Це вже третій склад гурту, який «Надлюди» сформували протягом кількох місяців. Щоразу, коли гурт здавався укомплектованим, учасники вирішували повернутися до армії.

Коли вперше виникла ідея створити гурт, більшість учасників не вірили, що це може статися насправді. Вони вже давно не грали і були зосереджені лише на війні. Однак після створення гурту вони репетирують щотижня і планують придумати назву. Зліва направо:

- Олександр Іванко (33 роки) – грає на фортепіано. Олександр був інженером з наземного забезпечення авіації у 16-й Полтавській бригаді. Під час технічного обслуговування гелікоптера 15 серпня 2024 року в нього влучила ракета, і він втратив ногу внаслідок обстрілу.
- Роман Ткачик (34 роки) грає на трубі. Роман, подвійний ампутант, втратив першу ногу у 2022 році, другу ногу ампутували у вересні 2024 року.
- Назар Вікторовський (35 років) грає на бас-гітарі. Назар – подвійний ампутант, втратив обидві ноги після того, як 19 годин перебував під завалами зруйнованої п'ятиповерхівки під час виконання бойового завдання у м. Часів Яр.
- Антон Кубрак (38 років) грає на барабанах. Антон був мобілізований у 2023 році і втратив ногу, наступивши на міну ПМН-4.
- Олексій Левченко (29 років) грає на гітарі. 07 жовтня 2023 року Олексій перебував у м. Кремінна, Луганської області, коли його обстріляли з російських РПГ, внаслідок чого він втратив ліву ногу.
- Павло Товстик (47 років) грає на гітарі. 04 червня 2023 року, під час виконання спеціального завдання в Белгороді, група Павла потрапила під сильний обстріл. Шукаючи укриття, він наступив на міну, втративши ногу.
- Тимофій Беспалов (29 років) грає на гітарі. У липні 2022 року Тимофій перебував на правому березі Дніпра, коли наступив на міну і втратив ногу.
- Дмитро Щербак (32 роки) – диригент. Дмитро був снайпером і втратив ногу під час контр-оборонних операцій, коли наступив на міну ПМН-4.

Харків, Харківська область, Україна

червень 2024 року

Полковник Сергій Болвінов, начальник слідчого управління Національної поліції в Харківській області, стоїть у будівлі «Епіцентру», яка колись була великим будівельним магазином. Будівля була зруйнована російськими ракетами 25 травня 2024 року, внаслідок чого загинули 19 людей і десятки отримали поранення. Офіційні джерела стверджують, що під час обстрілу в будівлі перебувало понад 200 осіб.

Лише за кілька днів до удару по будівельному магазину російські ракети С-300 влучили у друкарню «Фактор Друк», унаслідок чого загинуло семеро людей і ще два десятки отримали поранення. Тіла були настільки сильно обгорілими, що лише двоє з них вдалося ідентифікувати; інші тіла потребували проведення ДНК-експертизи, яка була проведена під керівництвом полковника Болвінова. Було знищено понад 50 000 книг, зокрема, газети, дитячі книги та велику кількість шкільних підручників. На «Фактор Друк» припадало близько 40 відсотків шкільних підручників, що випускалися в Україні. До обстрілу друкарні «Фактор Друк» російські атаки знищили друкарні «Гуров і Ко», «Аврора» та «Будиночок Друк».

Це частина зусиль Росії зі знищення України шляхом цілеспрямованого руйнування критичної інфраструктури та об'єктів, які сприяють формуванню української ідентичності.

На схід від села Ступочки, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

Війна взимку може створювати додаткові виклики. Коли листя опало, важче приховати артилерію. Холодні температури впливають на працездатність як військ, так і техніки. Без відповідного погодного спорядження війська можуть стати неефективними. Замерзання і відлига впливають на навігацію машин і танків на місцевості. Погана погода може вплинути на логістику і здатність поповнювати запаси військ, зокрема, артилерії. Вона навіть може вплинути на батареї, приземлення дронів, необхідних для розвідки та виявлення артилерійських цілей. Тут солдат пробирається крізь рослинність, вкриту льодом, який може стати небезпечно слизьким і ускладнити маневрування.

м. Херсон, Херсонська область, Україна

березень 2023 року

Чоловік рятує сусідського собаку з палаючого будинку позаду нього після того, як він потрапив під російський обстріл. Міномети і танки використовуються для обстрілу цивільних об'єктів у Херсоні щодня.

Росія продовжує регулярно обстрілювати Херсон, але вона також додала нову зброю - безпілотні літальні апарати, керування якими здійснюється від першої особи (FPV) - для полювання на цивільних осіб. Ці атаки називаються «людськими сафарі» або «сафарі з дронів» і передбачають відстеження людей на велосипедах, переслідування пішоходів, а також націленість на автомобілі швидкої допомоги та міські автобуси перед тим, як скинути на них вибухівку. Прокуратура Херсонської області зареєструвала 799 кримінальних проваджень, пов'язаних із російськими БПЛА, які завдають ударів по будинках, автомобілях, автобусах, пішоходах і рятувальниках. За останні п'ять місяців 2024 року було зафіксовано 12 000 БПЛА, які пролетіли через Дніпро до Херсона, а в період з серпня 2024 року по січень 2025 року від БПЛА загинули 70 людей і понад 700 отримали поранення.

У січні 2025 року безпілотники малої дальності були найпоширенішою зброєю, що використовувалася проти цивільних осіб. Джерело ООН повідомило, що в січні 2025 року щонайменше 139 цивільних осіб було вбито і 738 поранено, причому 27% смертей і 30% поранень були спричинені безпілотними літальними апаратами.

Невідоме місце, Київська область, Україна

серпень 2024 року

З початком війни Національна поліція України взяла на себе нові обов'язки. Підрозділи, які працювали в патрулях, тепер контролюють блокпости поблизу лінії фронту. Слідчі, які традиційно працювали з крадіжками та вбивствами, тепер розслідують війнні злочини та злочини проти людяності. Кінологи зі службовими собаками з кінологічних загонів К-9 тепер використовують їх для пошуку вцілілих у завалах обстріляних будівель та для виявлення мін. Спеціальні тактичні підрозділи – підрозділи, які ми зазвичай називаємо спецназом – тепер призначені для підтримки військових. На цьому фото члени спецпідрозділу Національної поліції проходять тактичні та маневрені тренування, готуючись до підтримки військових на Сході.

м. Харків, Харківська область, Україна

жовтень 2024 року

Офіцер-кінолог Національної поліції Харківської області Андрій Черкашин обшукує будівлю, в яку влучила бомба 10 жовтня 2024 року. Його собака з кінологічного загону К-9 Тахтія знайшла кілька частин тіла, що належали двом різним особам. Це один із найскладніших обов'язків, які слідчі та офіцери-кінологи змушені були взяти на себе в умовах війни.

с. Бородянка, Київська область, Україна

квітень 2023 року

Олександр, батько поліцейського Юрія Чабаха, стоїть на зруйнованих залишках Бородянського відділення поліції, яке було обстріляне кадирівцями, членами воєнізованого підрозділу з Чечні. Він тримає в руках жетон Юрія – один із небагатьох фізичних спогадів про сина. Коли в лютому 2022 року російські солдати наступали на Бородянку, Юрій пішов допомагати мешканцям врятуватися від місячної окупації міста. Юрій безслідно зник невдовзі після прибуття до Бучі. Тіло Юрія знайшли під час ексгумації, ідентифікувавши його за поліцейським жетоном, який був на ньому в момент загибелі. 29 серпня 2024 року в День пам'яті захисників України заступник начальника поліції Київської області Олег Петренко вручив Юрію державну нагороду «За оборону України» посмертно. Від імені Юрія нагороду прийняли його мати та батько.

м. Київ, Київська область, Україна

червень 2022 року

Анастасія (прізвище не розголошується) приєдналася до Державної прикордонної служби у вересні 2019 року, коли їй було 20 років, і прослужила три роки. Після служби в прикордонній службі Анастасія приєдналася до Збройних сил України. Коли росіяни розпочали повномасштабне вторгнення у лютому 2022 року, Анастасія перебувала у складі прикордонного загону в аеропорту «Бориспіль». Коли вторгнення просувалося через Бородянку, Ірпінь та Бучу, її групу відправляли в різні місця, деякі з них – для оборони, інші – для нагляду за контрольно-пропускними пунктами.

Анастасія виросла в Херсоні, і під час вторгнення її бабуся жила в селищі Комишани, а батько – в Скадовську, обидва в Херсонській області. Скадовськ знаходиться на східному березі Дніпра і перебуває під російською окупацією з лютого 2022 року. Неурядова організація Human Rights Watch («Х'юман Райтс Вотч») задокументувала випадки жорстокого поводження та страт у місті Скадовськ, і Анастасія знала, що її батько живе в поганих умовах. 28 січня 2023 року вона отримала повідомлення про його смерть. Їй довелося позичити гроші, щоб тіло батька повернули в Україну. Через війну його останки перевезли через Крим, Вірменію, Москву і, нарешті, до Молдови, де вона нарешті змогла їх забрати.

Анастасія познайомилася зі своїм чоловіком під час служби в армії і звільнилася зі Збройних сил, коли дізналася, що вагітна. Вона народила первістка в січні 2025 року. Її чоловік продовжує служити в 360-й береговій ракетній бригаді.

На південь від села Загризове, Харківська область, Україна
березень 2023 року

На лінії фронту, лише за кілька кілометрів від російських позицій, український танк Т-72 швидко рухається, щоб його не помітили і не обстріляли. Т-72 – це танк радянських часів, який широко використовується українськими військовими. Він легший за більшість танків, еквівалентних танкам НАТО, але повільніший за багато сучасних танків.

с. Дружня, Київська область, Україна
вересень 2024 року

У грудні 2024 року президент Зеленський оголосив, що з початку повномасштабного вторгнення загинуло 43 000 українських солдатів. Похоронна процесія рухається селом Дружня; на кілометри перехожі зупиняються і стають на коліна, багато хто в сльозах. Ця літня жінка в скорботі падає на коліна. Похорон – яскравий знак того, що країна страждає від болю.

На схід від селища Борова, Харківська область, Україна
серпень 2023 року

РСЗВ «ГРАД» випускає одну з кількох ракет по російській позиції на окупованій українській території. За лічені хвилини росіяни тріангулюють позицію і відкривають вогонь у відповідь, але ця установка вже переміщується на нову позицію. Система «ГРАД» може випустити 40 ракет протягом 20 секунд. Залежно від моделі, ракети можуть досягати від 20 до 40 кілометрів (12 та 25 миль). Система має нижчі показники точності та купчастості, ніж інші артилерійські системи; однак вона вважається ефективною зброєю для ураження цілей на коротких дистанціях завдяки своїй мобільності, короткому часу попередження про наближення обстрілу та вражаючій силі великого залпу ракет.

Перемишль, Польща
квітень 2023 року

Від початку повномасштабного вторгнення Українська залізниця (УЗ) евакуювала із зон конфлікту понад чотири мільйони людей, зокрема, мільйон дітей. Дві тисячі п'ятсот поранених цивільних осіб було перевезено в безпечне місце двома спеціальними медичними потягами. На сьогоднішній день не було скасовано жодного поїзда далекого прямування, що робить залізницю однією з найбільш важливих ліній життєзабезпечення в країні. Самовідданість і відданість співробітників УЗ підкреслюється втратою понад 751 залізничника внаслідок війни.

На схід від Лозової, Харківська область, Україна
березень-червень 2023 року

Покинута фермерська будівля менш ніж за три кілометри (1,8 милі) від російського наступу забезпечує тимчасове укриття, але воно не триватиме довго, оскільки будь-яке місце вздовж лінії фронту є мішенню. Влітку 2022 року російські війська окупували 22 відсотки сільськогосподарських угідь України, що вплинуло на 28 відсотків озимих і 18 відсотків літніх посівів. Хоча частина цієї території була відвойована, фермерські господарства все ще залишаються полем бою на більшій частині країни. Фотографія зверху зроблена 13 березня 2023 року. Фотографія знизу зроблена через 3 місяці, 14 червня 2023 року. На ній видно залишки будівлі, комбайна та 155 мм снарядів. Будівля була зруйнована російським високоточним боєприпасом «Краснополь» 11 квітня 2023 року. Станом на січень 2025 року ця локація перебувала під російською окупацією.

На північ від Сум, Сумська область, Україна

листопад 2024 року

Анастасія (25 років, прізвище не розголошується) наразі служить прес-офіцером 47-ї механізованої бригади. До служби в армії вона була спеціальним кореспондентом телеканалу «Україна». Спостереження за висвітленням російського вторгнення та анексії Криму в 2014 році заохотило її інтерес до служби в армії, однак на той час вона була занадто молодою. 04 травня 2022 року наречений Анастасії Олександр загинув, захищаючи село Довгеньке Харківської області, коли осколок від російського обстрілу пробив йому легеню. Саме тоді вона зрозуміла, що має піти в армію. Вона сказала мені: «Після того, як Олександр загинув, я зрозуміла, що настала моя черга служити».

«Мирний договір з Росією лише дозволив би Путіну використати цей час для відновлення і повернутися, щоб забрати все, що він хоче. Україна стала слабкою через брехливі обіцянки інших, хто обіцяв допомогти захистити Україну. Зараз Україна втрачає наших найкращих солдатів. Якщо Україна програє цю війну, то програють і США, бо Путін відчує, що може розправити крила і захопити світ». Вона сказала мені: «Війна дуже жорстока і несправедлива».

м. Суми, Сумська область, Україна

грудень 2024 року

Упродовж Різдвяного тижня 2024 року «Продовольчий потяг» зупинився в місті Суми, щоб роздати їжу та подарунки місцевим дітям. Більше половини з 7,5 мільйонів дітей в Україні були змушені покинути свої домівки, зокрема, три мільйони – внутрішньо переміщені особи. Багато дітей у Сумській області були змушені шукати притулку в місті, тому що вони живуть у селах поблизу російського кордону, які регулярно обстрілюються. Наступного дня після цієї роздачі їжі Росія 42 рази обстріляла прикордонні райони Сумської області, зокрема, дев'ять невеликих сіл. Фотографуючи цю дівчинку, я помітив, наскільки втомленою і виснаженою вона виглядала. У той час як інші діти навколо неї посміхалися і гралися, вона залишалася беземоційною і втомленою, коли я дивився в об'єктив.

м. Львів, Львівська область, Україна
вересень 2024 року

Руслана Данілкина пішла в армію добровольцем у віці 18 років. 10 лютого 2023 року в Херсоні вона виконувала бойове завдання і потрапила під сильний обстріл. Осколки касетного боеприпасу влучили в машину, в якій вона їхала; вона пам'ятає вибух і удар по голові. Коли вона схопилася за коліна, то зрозуміла, що сталося, але не хотіла вірити, що втратила ногу. Життя Руслани врятував випадок. Медики були поруч і майже одразу надали їй першу допомогу, запобігши кровотечі. Коли її пересадили в інший автомобіль, вона побачила, що її нога лежить окремо від тіла. Її охопив шок і страх, вона заплющила очі і не розплющувала їх аж до прибуття в лікарню в Чорнобаївці, де їй зробили першу операцію.

Руслана каже, що хоче показати людям, що протезування не є чимось страшним, що це просто нова реальність. Вона сказала мені, що Україна буде найзалізнішою нацією у світі. Вона вже є такою, якщо вимірювати її мужність і стійкість.

Невідоме місце, Донецька область, Україна
грудень 2023 року

Оператор безпілотної носить захисні окуляри, які дозволяють йому бачити те, що бачить безпілотною, що підвищує ефективність роботи. Ліворуч від нього – навігатор; він бачить політ безпілотної на карті і стежить за тим, щоб він не відхилявся від маршруту. Безпілотною стали одним із найважливіших чинників у війні, і вони змінили спосіб, який обидві сторони застосовують для ведення розвідки. Пересування військ можна легко ідентифікувати, артилерію можна виявити і навести на ціль, не наражаючи солдатів на небезпеку, а атакувати менші цілі за допомогою безпілотної стало дешевше, ніж використовувати дорогі ракети. Ще одна перевага полягає в тому, що менші і спритніші групи можуть завдати ворогу більшої шкоди. Однак наприкінці 2023 року, за оцінками українських командирів на передовій, кількість російських безпілотної переважала кількість їхніх дронів у сім разів.

с. Українка, Миколаївська область, Україна
грудень 2023 року

Людмила Голуб заспокоює свою худобу, коли до неї періодично долинають звуки ракет, випущених з артилерії поблизу. 12 березня 2022 року російські літаки розбомбили багато ферм у цій місцевості. Ця ферма втратила 56 корів від обстрілів і майже всю інфраструктуру ферми. Фермери в цьому районі, які намагалися залишитися під час бойових дій, були остаточно змушені покинути свої господарства до червня 2022 року. Ця територія залишалася передовою лінією російського наступу протягом восьми місяців. Фермери змогли повернутися в жовтні 2022 року, коли українські війська звільнили цю територію.

м. Ірпінь, Київська область, Україна
червень 2022 року

Протягом усієї війни Росія незаконно обстрілює цивільне населення, руйнуючи критично важливі об'єкти інфраструктури. Будинки, лікарні, школи, церкви та об'єкти цивільної енергетичної інфраструктури регулярно стають мішенями російської артилерії. Від початку повномасштабного вторгнення було пошкоджено або зруйновано об'єктів інфраструктури на суму 157 мільярдів доларів США, зокрема понад 700 церков і релігійних об'єктів.

м. Куп'янськ, Харківська область, Україна

червень 2023 року

Російські військові регулярно обстрілюють мости з метою їхнього знищення. З початку повномасштабного вторгнення в Україні було зруйновано понад 346 мостів, вартість ремонту та реконструкції яких оцінюється у понад 2,6 мільярда доларів. Для тимчасової заміни пошкоджених мостів розгортаються модульні мости та понтонні переправи, що дозволяє людям повернутися додому, а гуманітарним організаціям – отримати доступ до постраждалих районів для доставки продовольства та інших вантажів. На цьому фото чоловік переходить через пошкоджений міст, який більше не може підтримувати транспортні засоби.

На схід від Кочубеївки, Харківська область, Україна

червень 2024 року

У підвалі старого фермерського будинку всього за п'ять кілометрів (три милі) від російського кордону солдат готує дрон з вибухівкою. Дрони, що використовуються для одноразових ударів, стали дуже недорогим способом атакувати війська і пошкоджувати або знищувати техніку. З ходом війни дрони змінили ефективність традиційної військової техніки. Вони стали новим інструментом спостереження за пересуванням військ і виявлення цілей, а також новою зброєю, здатною скидати вибухівку. У цій сфері Росія часто електрично глушить зв'язок між безпілотниками та оператором. Якщо глушіння є успішним, це призводить до того, що безпілотник або розбивається, або не досягає наміченої цілі. Для подолання перешкод розробляються нові безпілотники, які використовують оптоволоконний кабель.

На південний захід від Рівного, Рівненська область, Україна
листопад 2024 року

02 липня 2024 року я косив пшеницю на своїй фермі в штаті Іллінойс, коли отримав смс: «Харківська область. Кілька годин тому випущена ракета, знищено комбайн New Holland TC-5.90». Я не міг не думати про те, що через два дні Америка святкуватиме нашу свободу, в той час як українці відчайдушно боротимуться за свою – і все це в той час, коли українські фермери ризикують життям, щоб завершити збір врожаю.

Під час удару цей комбайн знаходився в межах 15 метрів (49 футів) від місця влучання російської ракети С-300. На цьому фото, зробленому через кілька місяців, у листопаді 2024 року, зображено комбайн у тому положенні, в якому він опинився після того, як його перекинуло від вибуху. Комбайн вартістю 140 000 доларів США не підлягає відновленню. За оцінками Світового банку, з 2022 року українські фермери втратили понад 31 мільярд доларів через наземні міни та обстріли, які перешкоджають їм отримати доступ до своїх полів.

с. Бородянка, Київська область, Україна
червень 2022 року

Немає нічого нормального в тому, щоб жити під час війни, але українці не мають іншого вибору, окрім як продовжувати жити далі. Ця жінка йде головною вулицею Бородянки, а її собака слідує за нею. 1 та 2 березня 2022 року російська авіація та російські ракети зруйнували вісім багатоповерхових житлових будинків, вбивши щонайменше 40 цивільних на цій самій вулиці. Росіяни стріляли вночі, коли знали, що люди будуть вдома. Під час окупації Бородянки 90 відсотків мешканців міста втекли. Коли росіяни відступали, вони встановили численні міни та розтяжки з прихованою вибухівкою, щоб завдати шкоди мешканцям, коли ті повертатимуться.

м. Ірпінь, Київська область, Україна
квітень 2023 року

Офіцер Весна Лобода та її собака Жужа з кінологічного загону К-9 перевіряють на наявність вибухонебезпечних предметів Центральний будинок культури в Ірпені, визначений ЮНЕСКО як культурний об'єкт. Будівля була уражена російською ракетою 17 березня 2022 року. Протягом першого місяця повномасштабного вторгнення в Ірпені було пошкоджено понад 1 060 будівель, а 115 – зруйновано. Відступаючи, російські війська інтенсивно мінували зайняті ними території, створюючи нові ризики для людей, які намагаються повернутися додому. Малюнок на стіні позаду офіцера Лободи написана Сальваторе Бенінтенде, італійським художником, який залишив серію вуличних малюнків по всій Україні, щоб віддати данину силі та стійкості українського народу. На малюнку зображена маленька дівчинка, яка сварить російського солдата і каже йому, що війна не повинна вестися. М'яка іграшка в її руці уособлює невинність і вкрадене дитинство. Сальваторе назвав цю роботу «Хоробра країна».

м. Вознесенськ, Миколаївська область, Україна
червень 2024 року

Цей залізничний міст перетинає річку Південний Буг за межами Вознесенська Миколаївської області. Він був підірваний вдруге 02 березня 2022 року українськими військовими в перші дні повномасштабного вторгнення Росії, щоб утримати російських військових від проникнення в місто. Місто Вознесенськ має регіональне значення: воно розташоване за 25 кілометрів (15 миль) від Південноукраїнської АЕС, а також є прямим шляхом до портового міста Одеси. Міст був побудований у 1912 році; під час Другої світової війни він був пошкоджений вибухівкою, а згодом відновлений.

с. Кам'янка, Харківська область, Україна

вересень 2023 року

Коли фермер починає відбудовувати свій будинок, використовуючи порожні ящики від набоїв замість дверей, слова на стіні нагадують про те, що село перебувало під російською окупацією. На стіні була відома українська пісня, що стала популярною під час Революції Гідності – коли українці протестували проти рішення тодішнього президента Януковича не інтегрувати країну в Європейський Союз, - «Воїни світла», яку згодом взяли на озброєння Збройні Сили України. Росіяни написали на стіні: «Воїни, де ваше світло?», насміхаючись над українськими солдатами. Це фото було зроблено у вересні 2023 року; до грудня 2023 року воно було видалене.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

У цьому місці в грудні 2023 року гаубичні команди, які зазвичай вистрілюють до 100 пострілів і більше на день, були обмежені до менш ніж 10 снарядів на день через нормування боєприпасів. Загальноприйнятою інформацією вздовж лінії фронту є те, що Росія може випускати від 500 до 600 снарядів на день, тоді як Україна - 100 снарядів.

Від початку повномасштабного вторгнення і Росія, і Україна значною мірою покладаються на артилерію; однак Росія виробляє майже втричі більше артилерійських боєприпасів, ніж США та Європа разом узяті. Лише у 2024 році Росія виробила близько 2,4 мільйона артилерійських снарядів і імпортувала три мільйони з Північної Кореї, за словами українського посадовця з питань безпеки. Разом США і Європа здатні виробляти лише близько 1,2 мільйона боєприпасів на рік для відправки в Україну.

м. Київ, Київська область, Україна

грудень 2023 року

Виведена з ладу російська військова техніка стоїть на Михайлівській площі, одній з найстаріших площ Києва. Понівечені танки та бронетранспортери стоять як пам'ятники опору України російській агресії.

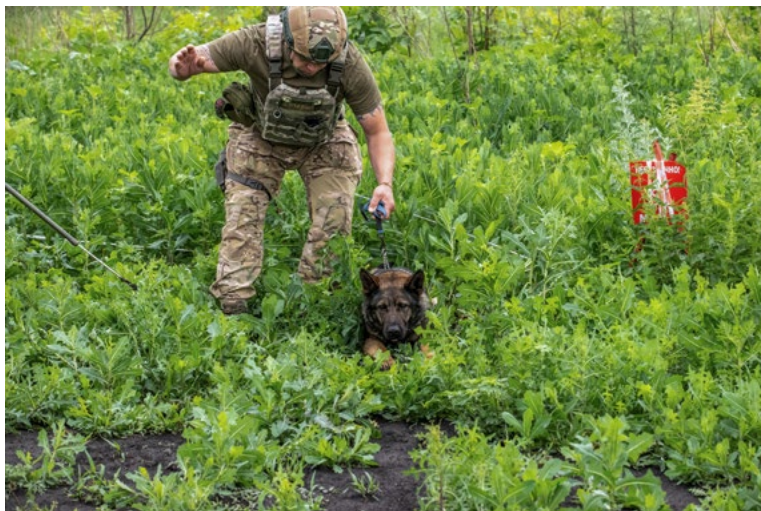

с. Посад-Покровське, Херсонська область, Україна

грудень 2023 року

Сапери Державної служби України з надзвичайних ситуацій (ДСНС) перевіряють будинок на наявність мін після того, як очистять його всередині. Розмінування будівель і будинків може бути особливо небезпечним, оскільки росіяни часто приховують вибухівку і встановлюють розтяжки. Шестеро саперів ДСНС з цієї групи загинули у 2023 році, коли російський безпілотник скинув гранату на купу складених протитанкових мін ТМ-62, які знешкоджувала команда.

Пол Пот, лідер сумнозвісних червоних кхмерів Камбоджі, описував міни як ідеальних солдатів: «Вони не сплять. Їм не потрібно їсти. І вони виконують свою роботу десятиліттями». Однією з найогидніших рис наземних мін є те, що вони вбивають або калічать без розбору, часто зачіпаючи невинних цивільних осіб.

с. Худоярове, Харківська область, Україна

червень 2024 року

Собаки кінологічного підрозділу К-9 є невід'ємною частиною поліцейських операцій. Вони забезпечують охорону на блокпостах, шукають поранених цивільних після нападів на об'єкти інфраструктури та знаходять міни. Під час розмінування фермерського поля цей собака К-9 подає сигнал, і його господар повідомляє, що собака виявив міну.

Україна є найбільш замінованою країною у світі. За оцінками, 174 000 квадратних кілометрів (67 181 квадратна миля) землі, або 30 відсотків території України, необхідно обстежити на наявність мін і боєприпасів, що не вибухнули. Поточна вартість розмінування постраждалих українських територій оцінюється в 38 мільярдів доларів США.

На південь від села Благодатне, Херсонська область, Україна

грудень 2024 року

Коли сонце сходить і починає пробиватися крізь туман, жінка-поліцейський прямує на схід до міста Херсон. Майор Еллона Куропата входить до складу групи, відомої як «Миротворці» - висококваліфікованої тактичної групи, сформованої Національною поліцією після захоплення Криму Росією. Еллона прослужила в Національній поліції 10 років і має підготовку бойового медика, а також є вправним стрільцем. Еллона отримала кілька подяк за свою службу Україні, в тому числі нагороду «Захиснику Вітчизни», яку їй вручив президент Зеленський у 2023 році.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

Деякі з найбільш інтенсивних, жорстоких і ближніх боїв відбуваються в окопах уздовж лінії фронту. І українські, і російські солдати можуть опинитися в одному окопі, іноді за лічені метри один від одного. Війська в окопах не можуть бути ізольовані, як у будівлі в умовах міської війни. Якщо це не пряме попадання, артилерія також менш ефективна, тому військам доводиться заходити в окопи і шукати ворога невеликими підрозділами зі спеціальною підготовкою. Росіяни вдаються до спроб «змити» українських солдатів, які утримуються в окопах, за допомогою забороненої хімічної зброї. У телеграмі Чорноморського флоту РФ повідомляється, що 810-а бригада морської піхоти використовувала аерозольні гранати К-51, що містять газ CS, який призначений для позбавлення людини дієздатності.

У січні 2025 року Генеральний штаб України повідомив, що в грудні 2024 року російські війська 434 рази застосували в Україні боеприпаси, споряджені хімічними речовинами, забороненими Конвенцією про заборону хімічної зброї, в результаті чого загальна кількість задокументованих випадків, починаючи з лютого 2023 року, склала 5389.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

Навчання з бойовою стрільбою відбуваються пізно ввечері, продовжуючись у темряві для тренування з нічним баченням.

Невідоме місце, Донецька область, Україна

червень 2023 року

У Донецькій області України екіпаж гаубиці виходить з бункера, щоб підготуватися до обстрілу російських цілей, використовуючи координати, передані їм з командного центру. Ці бункери є критично важливими для прикриття - після того, як українці відкривають вогонь з артилерії, Росія часто відкриває вогонь у відповідь за лічені хвилини. Подібні споруди та артилерійські установки можна знайти по всьому сільському ландшафту.

м. Красногорівка, Донецька область, Україна

червень 2023 року

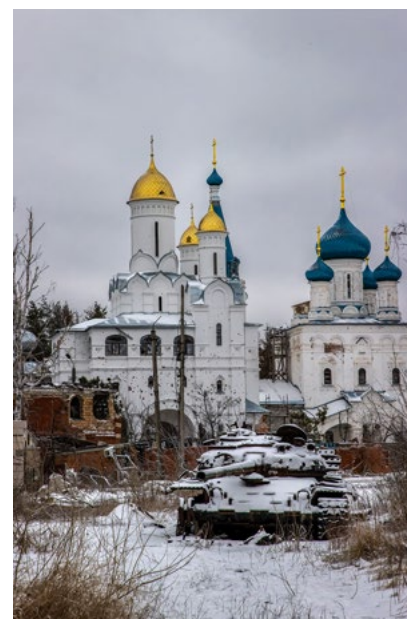
У місті Красногорівка незадовго до нашого приїзду був обстріляний житловий будинок. Солдат обережно пересувається, остерігаючись мін. Сусідка розповідає співробітникам поліції, які їхали з нами, що в будинку жила щонайменше одна жінка; майже всі інші виїхали з села або живуть у підвалах.

м. Ізюм, Харківська область, Україна

листопад 2022 року

На 205-й день повномасштабного вторгнення на околиці Ізюма було виявлено місце масового поховання, що містило 449 тіл і їхніх частин, зокрема, дітей. Усі вони були вбиті російськими військами, і всі були цивільними особами, за винятком одного. На багатьох тілах були ознаки насильницької смерті, а щонайменше на 30 - сліди катувань, зокрема, страти. Зазвичай росіяни залишали тіла цивільних осіб там, де вони були вбиті. Місцеві жителі пізніше переносили їх на це місце, щоб поховати, а не залишали трупи на вулицях чи тротуарах. Місцева влада ретельно ідентифікує кожне тіло, каталогізує скоєні злочищення і допомагає сім'ям ідентифікувати і перепоховати своїх близьких.

м. Святогірськ, Донецька область, Україна

грудень 2023 року

Від початку повномасштабного вторгнення в Україні було зруйновано або пошкоджено щонайменше 700 церков і релігійних об'єктів. Тут, навпроти церкви Покрови Пресвятої Богородиці, яка зазнала значних пошкоджень під час кількох російських обстрілів, стоїть підбитий танк.